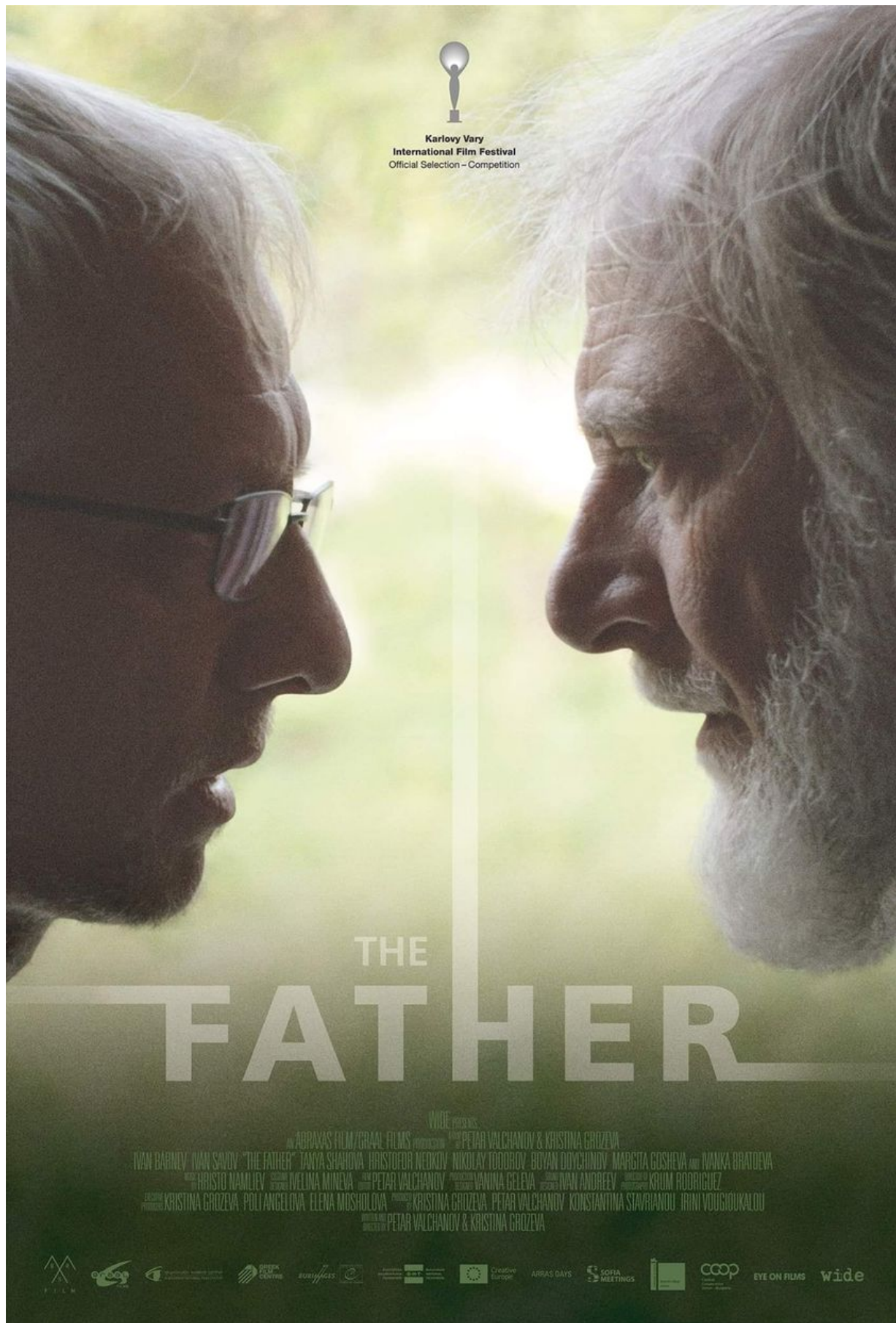

Karlovy Vary
International Film Festival
Official Selection – Competition

THE

FATHER

WIDE PRESENTS
AN ADRAS FILM/GRAND FILMS PRODUCTION BY PETAR VALCHANOV & KRISTINA GROZEVA
IVAN BARNILY, IVAN SAVOV, "THE FATHER" JANYA SHAMOVA, HRISTO FOR NEKOV, NIKOLAY TODOROV, BOYAN DOYCHINOV, MARIGITA GOSHEVA AND IVANKA BRATOJEVA
WRITTEN BY HRISTO NAMLJEV, EDITOR IVELINA MINELVA, PRODUCED BY PETAR VALCHANOV, PRODUCTION VANINA GELEVA, EXECUTIVE PRODUCERS IVAN ANDREEV, PRODUCED BY KRUIM RODRIGUEZ
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY KRISTINA GROZEVA, POST-PRODUCTION ELENA MOSHOLOVA, EXECUTIVE PRODUCERS KRISTINA GROZEVA, PETAR VALCHANOV, KONSTANTINA STAVRIANOVA, IRINI VOUGHOUKALOU
EDITED BY PETAR VALCHANOV & KRISTINA GROZEVA

1. ЕКСТ.ГРОБИЩЕ.ДЕН.

Хора, облечени в черно, са се събрали около прясно изкопан гроб. До гроба е поставен ковчег, отрупан с цветя. Между цветята се забелязва безжизненото восъчно лице на покойната, жена на около 60 години – Валентина. До ковчегата стоят двама мъже. Павел – около 35-годишен, син на покойната и Васил – около 65-годишен, съпруг на покойната. В ръцете си те държат свещи и пазят пламъците им да не изгаснат от вятъра. От другата страна на ковчегата, свещеник чете заупокойна молитва.

СВЕЩЕНИКА

...Сам Ти, Господи, упокой душата на починалата твоя рабиня Валентина в място светло, в място злачно, в място прохладно, където няма никаква болка, скръб и въздишка...

Звън от мобилен телефон прекъсва думите на свещеника. Павел смутено започва да ровичка по джобовете си. Най-сетне намира телефона и прекъсва обаждането. Васил го гледа критично. Свещеникът продължава.

СВЕЩЕНИКА

...Всяко съгрешение, което е сторила с думи, или дело, или мисъл, прости, като благ и човеколюбив Бог, тъй като няма човек, който да живее и да не съгреши...

Свещеникът е приключил с молитвата. Близките, един по един, пристъпят до ковчегата, прощават се с покойната. След това двамата гробари взимат капака на ковчегата и тръгват да го затварят, но в този момент Васил се сеща нещо и ги спира.

ВАСИЛ

Чакайте, чакайте...

Васил се обръща към сина си.

ВАСИЛ

Ти снима ли?

Павел гледа объркано. Васил го гледа въпросително. Павел среща любопитните погледи на другите, после се обръща към баща си и плахо прошепва.

ПАВЕЛ

Дай да не ги правим тия работи, майка има толкова хубави снимки...

ВАСИЛ

Айде, айде, снимай, че хората чакат.

Васил посочва към гробарите, които държат капака на ковчега и чакат да им бъде даден знак да го затворят. Павел въздъхва нервно. Чуди се какво да каже.

ПАВЕЛ

Падна ми батерията.

Павел махва към гробарите.

ПАВЕЛ

Затваряйте.

Гробарите тръгват да затварят капака, но Васил отново ги спира.

ВАСИЛ

Не, не! Няма да затваряте. Трябва да се направи снимка.

Васил стрелва безмълвно сина си с укорителен поглед и после се обръща към роднините и близките.

ВАСИЛ

Някой има ли фотоапарат?

Повечето от хората поглеждат учудено, свиват рамене, започват да си шушукат. Васил изчаква малко и след като не получава конкретен отговор, се обръща към гробарите.

ВАСИЛ

Чакайте така, ей сега се връщам.

Васил тръгва нанякъде, Павел се втурва след него. Роднините ги наблюдават с недоумение. Павел спира баща си.

ПАВЕЛ

Къде тръгна?

Васил, без да спира, отговаря на сина си.

ВАСИЛ

Отивам за фотоапарат.

Павел въздъхва примирено, изважда професионалния си дигитален фотоапарат от чантата.

ПАВЕЛ

Добре, добре ще снимам.

Васил се спира. Павел отваря кейсче с обективи, избира един, поставя го внимателно на тялото на апарата. Всички погледи са приковани в него. Той вдига апарата и щраква веднъж. После сваля апарата и бързо го прибира в чантичката му.

ВАСИЛ

Е, само това ли?

ПАВЕЛ

Да.

ВАСИЛ

Ама, няма ли да щракнеш поне няколко пъти.

ПАВЕЛ

Няма нужда.

ВАСИЛ

Как да няма, може да не е на фокус. Дай поне още една, за всеки случай!

ПАВЕЛ

На фокус е...

ВАСИЛ /посягайки към
фотоапарата/

Я, да вида?!

Павел едва сдържа възмущението си. Той с нежелание включва дисплея и показва на баща си снимката. Васил поглежда екранчето и възкликва.

ВАСИЛ

Защо е толкова отдалече? На мене ми
трябва лицето ѝ?

ПАВЕЛ /тихо през зъби/

Няма да снимам мъртвата си майка в
близък план!

ВАСИЛ

Естествено, ти приживе не я снима,
оставаше сега да я снимаш! Дай на мене.

Павел гледа объркано и докато се чуди какво да направи, баща му грабва апарата от ръцете му и отива към гроба. Васил се привежда над ковчега, завира апарата в лицето на покойната си съпруга и щраква. После минава от другата страна приляква, пуфти, върти обектива и нащраква още няколко кадъра. Павел стои настрани от гроба и баща си, забил поглед в земята. Щом приключва със снимките, Васил връща апарата на Павел.

ВАСИЛ

Да ми ги изкараш.

Павел не отговаря, взима апарата, изважда едно малко парцалче от калъфа и почиства внимателно следите от пръстите на баща му по обектива и дисплея. Васил дава знак на гробарите да слагат капака и да спускат ковчега в гроба. После той хвърля буца пръст върху капака на ковчега. Опечалените последват примера му и също хвърлят пръст. После всички си тръгват, остават само гробарите и Павел. Павел е забил поглед в гроба.

Гробарите мятат лопати и го пълнят с пръст. Павел остава известно време така и после поглежда към телефона си – има 5 пропуснати обаждания от „КАЛИНА“. Павел набира номера ѝ.

ПАВЕЛ

Ало, мило, всичко наред ли е? ...

КАЛИНА

Не е наред. Защо не ми вдигаш?

ПАВЕЛ

От сутринта не сме спрели да снимаме, нямаше как да говоря.

КАЛИНА

Можеше да ми изпратиш СМС, поне!

ПАВЕЛ

Казах ти, че нямаше как, чак сега сме в обедна почивка и ти се обаждам! Добре ли си?

Калина въздъхва в слушалката.

КАЛИНА

Добре съм. Айде ходи да обядваш.

ПАВЕЛ

Ще ида, ей сега, не ми се сърди, моля те.

КАЛИНА

Къде има крушки, че тази в банята изгоря?

ПАВЕЛ

Остави, аз ще я сменя, като си дойда.

КАЛИНА

Ох, кажи ми къде има?

ПАВЕЛ

Виж в шкафа, до обувките в коридора. Но не се занимавай, аз ще я сменя, като се върна.

КАЛИНА

А, ти кога се връщаш?

ПАВЕЛ

Утре сутрин.

КАЛИНА

Каза ли им, че са пълни нещастници!

Павел се замисля за миг. Гробарите вече почти са засипали гроба.

ПАВЕЛ

Да.

КАЛИНА

И кво им каза?

Павел се замисля.

ПАВЕЛ

Ами, нищо говорихме, че... не може ей така, да ме викат от днес за утре...

КАЛИНА

Говорили сте? Нали щеше да им вдигнеш скандал!

По пътеката на гробището към Павел тича някакво хлапе и вика силно.

ХЛАПЕ

Бате Павле, вуйчо Васил дава
зор да идваш!

Павел махва с ръка към момчето.

ПАВЕЛ

Добре, мило, айде, че режисьорът
ме вика...

КАЛИНА

Нали сте в обедна почивка!

ПАВЕЛ

Е, не мога да му откажа...

КАЛИНА

Ти май на никого не можеш да
откажеш, освен на мен!

ПАВЕЛ

Стига де...

КАЛИНА

Какво стига?

Павел иска да смени темата.

ПАВЕЛ

Провери дали си изключила
ключа преди да смениш крушката!

КАЛИНА

Вече я смених. Айде отивай да
се наядеш първо, чу ли?

ПАВЕЛ

Добре, добре.

Калина прекъсва разговора. Павел въздъхва, тежко.
Гробарите вече заравняват гроба.

2. ИНТ. ХОЛ – КЪЩАТА НА ВАСИЛ. СЛЕДОБЕД.

Близките и роднините от гробището са се събрали на голяма маса, отрупана с храни и напитки. Те ядат, пият, говорят си. Павел седи неловко между двете си лели-близначки, държи смартфона си под масата, прикрива го под покривката и от време на време получава текстови съобщения. После докато се прави, че слуша лелите си, прикрито отговаря с кратки смс-и.

ЛЕЛЯ 1

Павче, как е в София? Има ли сега работа?

ПАВЕЛ */докато пише смс/*

Ами...

ЛЕЛЯ 2

Работи, работи, сега му е времето... А вие, лельо, до метрото ли живеете?

ПАВЕЛ

Почти.

ЛЕЛЯ 1

Аз имам една комшийка, снаха ѝ е от София, те живеят някъде далече.

ПАВЕЛ натиска „send“ и кимва към леля си.

ЛЕЛЯ 2

Павеле, Калина защо не дойде, бе лельо? Да не сте се разделили?

ПАВЕЛ

Не, тя нещо, не е добре...

ЛЕЛЯ 1

Е, верно, че има грип сега, то и аз нещо кашлям, подсмърчам, ама си викам – не мога да не отида на погребението. Но всеки си е различен... тъм... организъм...

Павел се усмихва престорено, опитвайки се да прикрие раздразнението си.

ЛЕЛЯ 2

Ох, какво я объркаха тия лекари,
горкичката... Влезе уж за една киста,
пък виж как се върна...

Леля 2 се разхлипва. Леля 1 също подема тона на сестра си.

ЛЕЛЯ 1

Милата тя, толкова млада, даже и
внуче не можа да дочака.

ЛЕЛЯ 2

А толкова искаше!

Тук Павел се изнервя и без да иска, прави някакво неволно движение, с което събаря една чаша с лимонада. Жълтата течност се плисва по масата. Всички се втурват да търсят салфетки, да попиват разлятото.

ЛЕЛЯ 2

Оставете, оставете! Тя Валюшката
толкова много обичаше лимонадка да
пийва...

ЛЕЛЯ 1

И не само.

Леля 2 сръгва Леля 1.

ЛЕЛЯ 1

Е, какво? Нали видях епикризата.
Пишеше, че черният й дроб е отказал
напълно.

Павел стрелва леля си с пронизителен поглед. В този момент обаче телефонът му иззвънява отново и го разсейва. Павел поглежда и вижда, че е получил ново съобщение. На дисплея се зарежда снимка на усмихнато русокосо момиченце, което държи филия с лютеница. Под

снимката има текстово съобщение „Така ОК ли е?“.

ЛЕЛЯ 2

А баща ти, какво ще прави сега!? Не е хубаво да е сам. Ти нали ще поостанеш малко?

Павел мълчи няколко секунди, гледа колебливо, но после изведнъж се изправя.

ПАВЕЛ

Извинете, но спешно трябва да се обадя.

Павел се промушва покрай роднините и се насочва към вратата на хола, водеща към двора на къщата. На прага на вратата обаче той се засреща с баща си. Васил носи огромно платно с експресивно нахвърляни начални тонове. Двамата не могат да се разминат и Павел прави място на баща си. После тръгва да излиза навън, но баща му го спира.

ВАСИЛ

Я намери оная снимка на майка ти от „На всеки километър“?

ПАВЕЛ

Ей сега.

Васил влиза с картината навътре. Павел излиза навън, подпира се на перваза на прозореца и набира някакъв номер на телефона си. На втори план, зад Павел виждаме през прозореца, как вътре в хола Васил застава пред масата с картината в ръка, така че седящите да могат да я виждат. Той започва да показва нещо по картината и да обяснява. В това време Павел се свързва с набрания номер.

ПАВЕЛ

Да, видях. Засили зеленото във високите яркости и добави малко

маджента... Да, там е добре, не го пипай... Дай повече контраст.

В този момент някой се разтропва силно на прозореца зад Павел. Той се обръща стреснато и вижда баща си, който му маха да влезе вътре.

ПАВЕЛ

Трябва да затварям, като е готово – прещай да гледам.

Павел прекъсва разговора и тръгва обратно към къщата, влиза вътре. Васил подпира картината до масата и нетърпеливо се обръща към сина си.

ВАСИЛ

Павка бе, къде е оная снимка?

Павел тръгва към библиотеката. Той дръпва един стол, качва се на него, протяга ръце нагоре и напипва една прашна кутия от най-горния рафт. Междувременно Васил не спира да говори пред събралите се близки и роднини на покойната.

ВАСИЛ

Идеята ми е да нарисувам земния и отвъдния свят като в огледало. Тук долу в тъмното ще нарисувам Валентина така, както я видях за последно на гробището. Затова ги направих ония снимки. А тук горе в светлото – ще я нарисувам такава, каквато я видях за първи път, красива като ангел. Ей сега ще ви покажа.

Васил се обръща към сина си.

ВАСИЛ

Павка, айде бе, намери ли снимката.

В това време телефонът на Павел отново звънва. Той отговаря, докато слиза от табуретката, придържайки кутията в едната си ръка.

ПАВЕЛ /тихо/

Ало?... Ами, ще ми трябва, да...
Засили черното, ама да не го
запушиш...

Павел залита и едва не пада от паянтовия стол, на който е стъпил. Той изпуска кутията и множество снимки се разпиляват по пода. Васил ядосано поглежда сина си.

ВАСИЛ

Айде, остави го тоя телефон за малко.
Никакво уважение нямаш, значи.

Павел прекъсва разговора и кляка да събира снимките. На повечето от тях е майка му като млада, облечена в различни театрални костюми, заснета на сцената в различни роли. Васил забелязва една снимка, навежда се, взима я и я показва на гостите. На нея младата Валентина е облечена като партизанка и стиска автомат срещу обектива.

ВАСИЛ

А, ето я.

Очите на Васил леко се насълзяват.

ВАСИЛ

Това ще е портрет на душата ѝ!
Естествено няма да държи автомат, в
ръцете ѝ ще нарисувам едно бебе-
като Мадоната с младенеца. А
връзката между двата портрета ще е
ей тая спирала. Спиралата, по която
астралното тяло се издига към другия
свят.

Всички мълчаливо гледат към Васил, единствен Павел, който събира разпилените снимки, не обръща внимание на баща си.

ВАСИЛ

Защото според една много интересна
книга, която сега чета- спиралата е в
основата на всичко, даже и ДНК-то ни

е във вид на спирала. А от другата страна като паралел ще бъде големия космически взрив.

ЛЕЛЯ 2

Ей, бате как хубаво говориш за тия неща! Точно като Благо!

ВАСИЛ

Кой Благо?

ЛЕЛЯ 1

От Дряново бе, аз съм ти разправяла за него, дето калеко Стефчо като почина и той ни свърза с него.

ЛЕЛЯ 2

Бате, ако решиш, може да идеш да те свърже с Валето, винаги е пълно при него, но винаги приема, няма да те върне. И не е скъпо.

ЛЕЛЯ 1 /шеговито/

Хем и съвет за картината да ти даде, ще ги съчетаете нещата.

ВАСИЛ

Аз за картината нужда от съвети нямам, за другото ще видим...
Навъдиха се всякакви пророци....

Васил въздъхва тежко и умислено, поглежда към картината.

Леля 1 сръгва Леля 2.

ЛЕЛЯ 1

Я запиши тука на батко телефона и адреса на Благо, пък после да си решава...

Леля 2 взима една салфетка и започва да записва нещо по нея. Павел наблюдава с възмущение лелите – близначки. В този момент от тоалетната излиза възрастен роднина, леко подпийнал вече, който е пропуснал разговора досега и като вижда партизанската снимка на покойната, спонтанно възкликва.

РОДНИНА 1

А? Това не е ли Валето от „На всеки километър“?

Роднините веднага се оживяват.

РОДНИНА 2

Да, да, точно и аз това си мислех.

РОДНИНА 3

Те я убиваха накрая, нали и почваше оная хубавата песен!

Някой плахо запява.

РОДНИНА 4

Нас червеното знаме роди ни...

Васил се включва смело.

ВАСИЛ

Нас не ще ни уплаши смъртта!

Всички гракват с пълно гърло.

РОДНИНИ

Ние сме на всеки километър,

ние сме на всеки километър,

и така до края на света.

Пада другаря в смъртен бой,

пада за теб свобода,

за да изгрее и стане той

малка червена звезда,

малка червена звезда...

Павел гледа смръщено към опечалените, които в момента, по скоро приличат на пияни футболни запалянковци. Той слага и последната снимка в кутията, затваря я и я оставя на библиотеката. После възмутено излиза от стаята и тръгва нагоре по стълбите. Роднините продължават да пеят.

РОДНИНИ

Ние сме на всеки километър,

Ние сме на всеки километър

И така до края на света...

3.ИНТ.ДЕТСКА СТАЯ - КЪЩАТА НА БАЩАТА.НОЩ

Восъчното лице на покойната свети от малкия дисплей на фотоапарата на Павел, след малко премигва черен каш и на дисплея се появява същото лице, но от друг ъгъл и с по-разкривена композиция. Павел седи на стар детски креват в своята стая и говори през спикера на телефона с Калина. Докато говори с нея, в ръцете си държи фотоапарата и разглежда снимките, които баща му направи на гробището.

КАЛИНА/зад кадър/

Много ли си уморен?

ПАВЕЛ

Горе - долу.

КАЛИНА

И за какво е тая тъпа реклама?

Павел се замисля. Пред погледа му е лицето на покойната му майка.

ПАВЕЛ

На... вино...

КАЛИН

Колко ще ти платят?

ПАВЕЛ

Две хиляди.

Калина въздъхва в слушалката.

КАЛИНА

Трябваше да им поискаш три! Като
искат от днес за утре да им играеш
по свирката, да си платят! Сегापоне
да ти дадат и един кашон вино!

Докато слуша Калина, Павел започва да трие една по
една всички снимки на покойната от апарата си.

ПАВЕЛ

Ти вечеря ли?

КАЛИНА

Да, но ми се яде и нещо
сладко.

ПАВЕЛ

Има бонбони в хладилника.

КАЛИНА

Не ми се яде шоколад. Яде ми се
сладко от дюли.

ПАВЕЛ

От дюли ли?

Павел изтрива и последната снимка. В следващия момент
лампата изгасва и в стаята настъпва пълен мрак.

ПАВЕЛ

Офф... Спря тока.

КАЛИНА

Ужас! Кой знае в какъв хотел са ви
набутали? Само да ми донесеш някакви
бълхи, ще те убия! Ако не ви пуснат
тока до десет минути, ги отсвири и се

прибирай! До кога ще се държат така с тебе! Майната им на тия 2000 лв.! Чуваш ли?!

ПАВЕЛ

Да.

Калина въздъхва. Започва да хрупа нещо, чува се мляскането ѝ в слушалката. При Павел, в тъмното пък се чуват звуци от някакво ровене в дрехи и след малко се чува щракване на запалка. От светлината на пламъка виждаме, как Павел бърка в джоба на панталона си и вади недогорялата свещ от гробищата, запалва я. От телефонната слушалка се чува.

КАЛИНА

Ъйяя! Гадост. Тия бонбони са ужасни.

ПАВЕЛ

Нали ги обичаше.

КАЛИНА

Е, обичах ги, сега не мога да ги понасям. Искam сладко от дюлиии.

Восъкът от горящата свещ капе по пръстите на Павел.

ПАВЕЛ

Ще ти купя, като се прибирам?

КАЛИНА

Ама, не от магазина! Яде ми се домашно, с индрише като на майка ти!

ПАВЕЛ

Е, от къде да търся такова?

КАЛИНА

Е, как от къде, там в селото, където снимате, не може да няма!

Павел си замисля. Калина продължава да дава акъл.

КАЛИНА

Накарай там някой от организацията
да разпитат по къщите...

ПАВЕЛ

Добре, добре, ще ги накарам.

В този момент на вратата се почуква.

ПАВЕЛ

Айде, лягай си, че е късно.

КАЛИНА

Не ми се спи.

На вратата отново се почуква.

ПАВЕЛ

Отивам до тоалетна и след малко ще
ти звънна.

Павел прекъсва разговора, отваря вратата и вижда на
среща си лицето на баща си, някак мистично огрято от
светлината на запалена свещ.

ВАСИЛ

А спри се малко, бе мама му стара,
от цял час телефона ти все заето
дава!

Павел запазва мълчание.

ВАСИЛ

Ела долу, да не стоиш сам в тъмница.

ПАВЕЛ

Не се притеснявай, тук съм добре.

ВАСИЛ

Айде не се прави на герой, долу е по
топло.

Павел гледа с леко объркан израз.

4. ИНТ.СПАЛНЯ – КЪЩА БАЩА.НОЩ.

Свещта огрява голямата семейна спалня. Павел лежи вдървено до баща си и гледа тавана. Васил се върти неспокойно и току подръпва одеялото, отвивайки сина си. Павел тъкмо се унася, когато баща му рязко се сепва и се надига в леглото.

ВАСИЛ

Чу ли?

ПАВЕЛ

Кое?

ВАСИЛ

Някой ходи горе!

ПАВЕЛ

Това е вятъра.

ВАСИЛ

Това са стъпките на майка ти!

ПАВЕЛ

Глупости, капандурата се хлопа от вятъра.

ВАСИЛ

Абе, много добре познавам стъпките на майка ти, ето пак!

Васил става от леглото и тръгва сам в тъмното. Павел остава да лежи отчаяно в леглото, но след малко се чува силен трясък и счупване на стъкло. Павел веднага скача от леглото грабва телефона си, за да освети мрака.

ПАВЕЛ

Татко?!

Павел излиза от спалнята и осветява тъмния коридор със светещия дисплей на телефона си. После стига до стълбището на втория етаж и се катери нагоре.

ПАВЕЛ

Татко?!

Павел осветява с телефона си хола и вижда баща си, който е клекнал до една счупена ваза и събира внимателно стъклата ѝ. Павел се приближава към него.

ПАВЕЛ

Добре ли си?! Какво стана?!

ВАСИЛ

Любимата ваза на майка ти.

ПАВЕЛ

Остави я, ще се порежеш в тъмното, утре ще съберем стъклата.

ВАСИЛ

Сама се счупи! Аз даже не я докоснах и изведнъж – бум в краката ми, на парчета.

ПАВЕЛ

Татко уморен си, хайде да лягаме.

Васил обаче упорито продължава да събира счупените стъкла, пръстите му внимателно взимат и най – малките парченца. Той заговаря с разтреперан глас.

ВАСИЛ

С майка ти се чухме точно преди операцията и тя искаше да ми каже нещо много важно... Обаче на мен ми падна батерията. После докато си намеря зарядното... чак след три часа го заредих тоя телефон. И те вече, следобеда, ми се обадиха да ми кажат, че е починала. Така и не разбрах какво толкова важно искаше да ми

каже. Ама и тя – все в последния момент се сеца.

Павел е намерил един найлонов плик и помага на баща си да сложат стъклата в него.

ПАВЕЛ

Айде, татко, много е късно, трябва да поспиш.

ВАСИЛ

Не мога. Тоя въпрос не ми дава мира.

ПАВЕЛ

Кой въпрос?

ВАСИЛ

Какво е искала да ми каже майка ти...

ПАВЕЛ

Няма как да разбереш сега, няма смисъл да се тормозиш. Хайде да лягаме.

В този момент блясва ярка светлина в хола и заслепява погледите им. Токът е дошъл и полилея е светнал над главите им. Вижда, се че масата зад тях не е раздигната, върху нея все още стоят мръсните чаши и чинии, останала храна и напитки от помена.

ВАСИЛ

И това, ако не е знак.

ПАВЕЛ

Да, знак е от Енергото. Хайде, сто часа е.

Васил повдига ръка към сина си, показвайки му парче стъкло от счупената ваза.

ВАСИЛ

Не, ето, това. Виж.

Павел се вглежда в счупеното парче.

ПАВЕЛ

Парче стъкло, какво да му гледам.

ВАСИЛ

Ето тук.

Васил показва с пръст, някакви завъртулки, останали по парчето стъкло от шарките на вазата. Павел се взира с неразбиране.

ВАСИЛ

Това е буква „В“ –
„Валя“, „Важно“, „Вест“

Павел въздъхва, гледа с леко притеснение към баща си, който продължава да се взира в парчето стъкло.

ПАВЕЛ

Татко, утре ще разбереш всичко. Сега обаче, трябва да си легнеш да поспиш, имаш нужда от почивка.

Павел отива към кофата за боклук и иска да хвърли торбата със счупените парчета от вазата. Васил обаче го спира.

ВАСИЛ

Не, не ги хвърляй, ще ми трябват!

Павел оставя торбата на масата.

ПАВЕЛ

Добре. А сега по леглата. Лека нощ.

Павел тръгва нагоре по стълбите към своята стая. Баща му го поглежда с обидена физиономия.

ВАСИЛ

Ама ти няма ли да дойдеш да спиш при мен?

ПАВЕЛ

Няма нужда, токът нали дойде.

ВАСИЛ

Да, но... може пак да спре.

Павел поглежда баща си раздразнено. Баща му го гледа умолително като малко дете.

5. ИНТ. СПАЛНЯТА. НОЩ

Двамата лежат един до друг. Васил здраво хърка, гушнат в сина си. Павел не може да заспи. Гледа в тъмното. В един момент Васил се завърта и дръпва одеялото изцяло към себе си. Павел лежи още известно време така, после става от леглото. Излиза от стаята, върви по коридора и стига до стълба, водеща към избата на къщата. Слиза по стъпалата надолу.

6.ИНТ. МАЗЕ. КЪЩАТА НА ВАСИЛ. НОЩ.

Павел се намира в малко мазе, с висящи от тавана паяжини. Обграден е от рафтове с прашасали буркани. На всеки буркан лепната хартийка и старателно е написано с дамски почерк, какво е съдържанието, коя година е и т.н. Павел преглежда внимателно бурканите, но никъде не намира сладко от дюли.

7.ИНТ. ХОЛ. КЪЩАТА НА ВАСИЛ. НОЩ.

Павел раздига масата и трупа мръсните съдове до мивката. Пред погледа му попада салфетката с адреса на екстрасенса Благо, от лелките-близначки. Павел смачква салфетката и я хвърля в коша. После започва да мие съдовете.

8. ИНТ.СПАЛНЯ-КЪЩА БАЩА. РАННА УТРИН.

Павел слиза по стълбите, носи багажа си и отива в хола. Там той се спира изненадан като вижда баща си, облечен в тигров женски пенъоар, разпилял на масата всичките счупени парчета от вазата. Освен тях Васил е разлистил няколко дебели книги и албуми с най-различни древни символики, окултни знаци и други мистични образи и текстове. Васил разглежда внимателно счупените парчета и после търси техен еквивалент в книгите.

ПАВЕЛ

Защо си облякъл това?

ВАСИЛ

Не намерих друго. Виж!

Васил показва на сина си парче от счупената ваза и после го сравнява с една илюстрация от книгите. Двете фигури наистина донякъде си приличат. Павел поглежда вяло, взима парчето от ръката на баща си и го поставя до друго парче от вазата. Двете парчета си пасват като пъзел и ако се залепят може да се превърнат в едно цяло.

ПАВЕЛ

Искаш ли да ти налепя етикети на шкафовете, за да знаеш къде са ти дрехите.

Павел изважда лепящи се листчета и надрасква набързо нещо върху тях. Междувременно Васил внимателно взима същото парче от мястото, където го е оставил синът му и го поставя до друго парче от вазата, което въобще не му пасва като форма, после поглежда в една от книгите си и възкликва.

ВАСИЛ

Това е невероятно!

Павел вече е налепил етикетите, илюстриращи съдържанието на шкафовете.

ПАВЕЛ

Нали?! Само с един поглед ще знаеш къде да си търсиш ризите и няма да ти се налага да ходиш като травестит.

Васил е подредил няколко парчета от счупената ваза едно до друго. Показалецът му ги посочва последователно, устните му сричат като първокласник.

ВАСИЛ

Тъ-р-си от-го-во-ра!

Васил поглежда сина си, сякаш е достигнал до велико прозрение.

ПАВЕЛ

Ето, тук са ти фланелките, тук ризите, ето тук са ти гащите и чорапите. Нарисувал съм ти ги с картинки за по-лесно.

Васил скача от мястото си и започва нервно да крачи из стаята и да си говори сам.

ВАСИЛ

Търси отговора, търси отговора, търси отговора...

Васил се спира пред започнатата картина, която показваше на гостите на помена. В единият ъгъл е закачена и партизанската снимка на жена му.

ВАСИЛ

Добре, де, Вале, що ме мъчиш!?
Дай ми по-ясен знак, да те
вземат дяволите!... Оп, не исках
да кажа...

В този момент на врата се чува силно тропане и съседката Любка /70-годишна, пълна, позната ни е от сцената с погребението/ влита в стаята, цялата трепери и размахва телефона си.

ЛЮБКА

Божичко, отивам си! ...Вода,
моля ви! Умирам!

Павел и Васил гледат ошашавено. Павел хуква да донесе вода. В шкафа обаче не е останала нито една чаша. Всички чаши и чинии стоят в мивката не измити още от помена. Павел грабва една чаша и бързо я преплаква няколко пъти. В това време се чуват гласовете на баща му и Любка.

ВАСИЛ

Любке, какво ти е, успокой се?

ЛЮБКА

Валето ми звъня на джиесема!

ВАСИЛ

Как така?

ЛЮБКА

Ей сега като го включих, ето виж
изписа ѝ се името!

ВАСИЛ

Какво ти каза?

ЛЮБКА

Не вдигнах, уплаших се! Ама то
за какво ли ще ми се обажда –
вика ме горе, при нея. Ох, души
ме...

Любчето се хваща за гърдите и се свлича в краката на
Васил. Той се опитва да задържи огромното ѝ туловище.

ВАСИЛ

Павеле,Павеле водата бързо!

Павел хуква, с пълна чаша с вода, към баща си,
забравяйки да спре чешмата. Васил се мъчи да придърпа
едрата жена към дивана, която се е отпуснала напълно
в ръцете му. Павел импулсивно лисва чашата в лицето
на Любка.

ВАСИЛ

Леко, бе, намокри ѝ телефона!

Васил хваща телефона на Любчето, който е закачен с
ластик на шията ѝ, натиска по копчетата, но явно от
водата е угаснал, после го оставя, хвърля бърз поглед
към колабиралата Любка и се развиква на Павел.

ВАСИЛ

Викай бърза помощ!

9.ЕКСТ.КЪЩАТА НА ВАСИЛ. ДЕН.

Докторът и шофьорът натоварват носилката с Любка в линейката, Васил и Павел им помагат. Васил е все още по тигровия пенъор, а Павел е бос по чорапи. Шофьорът затваря вратите на линейката и тя потегля с виеща сирена.

10.ИНТ. ХОЛ. КЪЩАТА НА ВАСИЛ. ДЕН.

Васил седи пред масата със счупените парчета от вазата, извадил е шише ракия и си налива пълна чаша, все още е по халат. В това време Павел сваля изкаляните си чорапи и вади нови от багажа си. Обува ги, затваря ципа на сака си. Васил му налива чаша ракия и на него, но Павел отказва. Васил я изпива и нея. После взима малкото счупено стъкълце с буква „В“, върти го в пръстите си. Малко блясъче от стъкълцето премигва по лицето му. В следващия момент Васил рязко се изправя и оглежда масата. Наднича под нея, под столовете.

ПАВЕЛ

Какво търсиш?

ВАСИЛ

Ти ли раздигна масата?

ПАВЕЛ

Не, майка ми.

Васил се сепва и поглежда сина си. По ехидната му физиономия разбира, че се шегува.

ВАСИЛ

Много умно. Къде е салфетката?

ПАВЕЛ

Каква салфетка?

Васил отива до препълнения кош за боклук. Започва да рови в него. Павел го гледа с възмущение. Васил разпилява коша, изсипва всички боклуци. Васил събира

всички салфетки. Намира тази, със записания адрес и телефон на Благо. Сяда на масата, избърсва ръце в халата и удря глътка ракия. После трие петно лютеница, от последните цифри.

ВАСИЛ

Вече съм сигурен.

ПАВЕЛ

В какво си сигурен?

ВАСИЛ

Че майка ти се опитва да ми каже нещо.

ПАВЕЛ

Като се обажда на съседката?

ВАСИЛ

Ами да, на мен ми е сърдита.
Нали ти казах, че се чухме преди да влезе на операция...

Павел гледа баща си въпросително. Васил доизпива ракията си за кураж и решително продължава.

ВАСИЛ

Не ти казах вчера, но ние малко се посдърпахме тогава. И като я знам каква е – сега ми върти някакви номера...

ПАВЕЛ

Татко, знам, че това за теб е голям шок. Мама си отиде толкова неочаквано. Но ние трябва да продължим напред, разбираш ли.

ВАСИЛ е успял да поизчисти петното и последната цифра вече се откроява.

ВАСИЛ

Именно, за да продължа напред,
трябва да разбера какво иска да
ми каже. Тя се опитва да се
свърже с мен, не разбираш ли?

Васил става ядосано от стола.

ВАСИЛ

Ама и Любка е една, как може да
не ѝ вдигне?!

ПАВЕЛ

Татко, мама е мъртва, престани!

ВАСИЛ

А как ще ми обясниш това
обаждаме тогава, а? Аз видях,
името на майка ти беше изписано
на екранчето.

ПАВЕЛ

Добре, дай ми телефона на Любка
и веднага ще ти докажа, че
всичко това си има някакво
рационално обяснение.

ВАСИЛ

Няма как да ти го дам, остана в
нея.

ПАВЕЛ

Все тая, най-вероятно става
въпрос за технически проблем на
мобилния оператор или е просто
някой закъснял смс.

Васил говори разпалено и стиска салфетката.

ВАСИЛ

Има и други такива доказани
случаи, не мога да разбера защо
си затваряш очите! През 1996
година на летището в Чикаго каца

безследно изчезнал самолет,
излетял през 1947 година от
Флоренция! Как ще ми обясниш
това, а?

Павел въздъхва отчаяно.

ПАВЕЛ

Най-вероятно ЦРУ е засекретило
случая, а самолетът е паркиран в
мазето на Любка! Къде е
телефонът на майка ми?

Васил го гледа с неразбиране и раздразнение.

ВАСИЛ

В багажа ѝ от болницата.

11.ИНТ. ХОЛ. КЪЩАТА НА ВАСИЛ. ДЕН.

Павел изважда от малък сак книга, дамска пижама,
очила, кръстословици, накрая намира и телефона.
Включва го, проверява последните обаждания и вижда,
че на последния набран номер пише „Любка“. Щом Васил
вижда името на съседката, доволно възкликва.

ВАСИЛ

Видя ли, майка ти е била!

Павел обаче бързо го попарва.

ПАВЕЛ

Обаждането е от преди два дни –
майка е била жива, преди това е
звъняла на теб, ето виж...

Павел показва пак телефона на баща си.

ПАВЕЛ

Телефонът на Любка най-
вероятно е бил изключен и сега
като си го е включила, е
получила съобщение за пропуснато
повикване и ето защо ѝ се е
изписало името на майка ми.

Васил не слуша сина си. Отива и набира номера от салфетката.

ВАСИЛ

Ало, добър ден, Васил Павлов се обажда... Искам да разбера, кога мога да дойда при вас... Случая е спешен...

В този момент телефона на Павел звъни. Той отговаря и излиза на двора, обажда се колориста.

ПАВЕЛ

Какво става?

КОЛОРИСТА

Греда.

ПАВЕЛ

Какво не им харесва?

КОЛОРИСТА

Червеното на лютеницата, не било червеното на тяхната лютеница...

ПАВЕЛ

Аха, ами прати им го пак и кажи, че сме го променили...

КОЛОРИСТА

Не, този номер при тия не минава, връщат по сто пъти и накрая пак се тръшкат като недоебани?

ПАВЕЛ

Ми да дадат референс, какво точно искат.

КОЛОРИСТА

Забрави...

Павел се замисля. В този момент забелязва през прозореца, че баща му сваля халата и започва да събира парчетата от счупената ваза в една торба, сваля и халката си.

ПАВЕЛ

Добре направи така – направи един по-студен вариант с повече зелено, един с повече жълто и нашия вариант, такъв, какъвто е. И те да си изберат.

Колориста звучи скептично.

КОЛОРИСТА

Голям си оптимист.

ПАВЕЛ

Айде, ще ти звънна после.

Павел се връща обратно. Баща му е вече по чорапи и гащи, оглежда листчетата с картинките, налепени по вратите на гардероба, за да се ориентира, кое къде е.

ПАВЕЛ

Баща ми, какво правиш?

ВАСИЛ

Ей, така ме е яд, че си пропиля таланта.

Павел гледа объркано към баща си. Васил отваря вратата с етикета за ризи и започва да се облича, като не спира да мърмори.

ВАСИЛ

Ако си беше завършил академията, сега щеше да си утвърден художник, а не да ми снимаш разни памперси и кренвирши... Ето и ателие съм ти направил тука, щеше да си си близо до нас, да

си напълно свободен, истински
творец... А ти...

Павел се изправя с досада.

ПАВЕЛ

Виж, татко, аз трябва да
тръгвам, утре съм на снимки.

Васил нахлузва панталона си.

ВАСИЛ

Да, да, и аз тръгвам.

Павел поглежда изненадано към баща си.

ПАВЕЛ

Къде ще ходиш?

Васил взима торбата със стъклата от натрошената ваза
и тръгва надолу по стълбите. Павел тръгва след него.

ВАСИЛ

В Дряново.

ПАВЕЛ

Какво ще правиш там? Дряново е
на 200 км. от тук!

ВАСИЛ

Записах си час при Благо!

Павел гледа с недоумение.

ПАВЕЛ

Моля? Ти сега по акъла на
лудите ми лели ли ще се
водиш?! Не се излагай?!

ВАСИЛ

Не говори така за лелите си!
Като почина майка ти, те бяха до
мен, а ти къде беше? Измиха я,

облякоха, организираха всичко, а
ти дори една снимка ми отказа да
й направиш!

Докато се разправят двамата излизат на двора и
тръгват към гаража. Васил се качва в очукан джип.

ПАВЕЛ

Татко, ама не може да караш
така, пил си!

Васил запалва двигателя на колата.

ВАСИЛ

Спокойно, майка ти ще ме пази.

ПАВЕЛ

Татко, слез веднага от колата!
Сериозен съм!

12. ИНТ./ЕКСТ.КОЛА/ПЪТ.ДЕН.

Павел шофира, а баща му спи. Павел използва момента и
звънва на приятелката си.

ПАВЕЛ

Ало, мило, как си?...

КАЛИНА

Обеща, че ще ми се обадиш вчера
и не ми се обади.

ПАВЕЛ

Извинявай... просто бях, толкова
скапан, че веднага заспах.

КАЛИНА

Пътувате ли?

ПАВЕЛ

Ами, да... На обратно.

КАЛИНА

Как така „на обратно“.

ПАВЕЛ

Гръмнал е единият хард диск с материала и се връщаме да преснимаме.

КАЛИНА

Моля?

ПАВЕЛ

Виж, нищо не мога да направя...

КАЛИНА

Можеш, естествено. Казваш им „fuck off“ и се прибираш.

ПАВЕЛ

Знаеш, че ни трябват пари в момента, ти не можеш да работиш... така че...

КАЛИНА

Колко ще ти платят?

ПАВЕЛ

Цял допълнителен ден плюс овъртайма.

Настъпва кратко мълчание от отсрещната страна.

Павел хвърля поглед да види дали баща му спи. Васил все още дреме. Павел продължава да шепне.

ПАВЕЛ

Ехо, там ли си?

КАЛИНА

И кога ще се прибираш?!

ПАВЕЛ

Сигурно довечера.

КАЛИНА

Сигурно?!

ПАВЕЛ

Довечера съм си вкъщи. Обещавам.

Пауза.

ПАВЕЛ

Ало.

КАЛИНА

Ох, не издържам повече!

ПАВЕЛ

Какво има сега.

КАЛИНА

Умирам за едно домашно сладко от дюли.

ПАВЕЛ

Ще гледам да ти намеря.

КАЛИНА

Да бе. Аре чао.

ПАВЕЛ

Ало...

Калина е затворила. Изведнъж баща му заговаря.

ВАСИЛ

Затвори ли ти?

Павел се стряска от гласа на баща си.

ПАВЕЛ

Ъ-ъ-ъ, не, нещо прекъсна.

Двамата пътуват в мълчание няколко минути.

ВАСИЛ

Не знам, не искам да ти се
бъркам, но да не дойде на
погребението на майка ти, значи
май не държи много на тебе.

ПАВЕЛ

Тя искаше, но аз я спрях. Просто
сега моментът не е подходящ.

ВАСИЛ

Е, то, моето момче, за
погребение подходящ момент няма
да намериш. Тя, ако те обича и
държи на тебе, ще дойде.

Павел стисва волана.

ПАВЕЛ

Айде да сменим темата.

13.ИНТ. КОЛА. ДЕН.

Двамата пътуват в мълчание. Пред очите им преминават
различни пейзажи. Минават през малък провинциален
град с мрачни, сиви, полуизоставени панелни блокове,
между блоковете пасат крави.

14. ЕКСТ.ИНТ КОЛА/КРАЙПЪТНО ЗАВЕДЕНИЕ/. ДЕН.

Джипът минава покрай крайпътно заведение и Павел
намаля скоростта.

ВАСИЛ

Защо спиращ?

ПАВЕЛ

Ще взема нещо набързо, че съм
гладен, ти искаш ли нещо?

ВАСИЛ

Не, не, не може да спираме. Сега е два и десет, а Благо приема до четири! Карай, после ще ядеш.

Павел въздъхва нервно, засилва скоростта и профучава покрай заведението.

15. ЕКСТ.СЕЛО.ДЕН.

Автомобилът навлиза в селото. Повечето къщи са заключени, изоставени, училището е почти паднало.

16. ИНТ.ПРЕДВЕРИЕ -КЪЩА НА МЕДИУМА. ДЕН.

Васил и Павел чакат в предверие на селска къща. Освен Павел и Васил, в приемната чакат още няколко човека. Повечето от тях са умислени, потънали в себе си, отчаяни хора. От една от съседните стаи излиза младо момиче – асистентката на Благо и се приближава към Васил и Павел.

АСИСТЕНТКАТА

След минутка ще е готов да ви приеме. Сеансът ви ще струва 75 лв.

Васил започва да пребърква джобовете си и след малко измърморва.

ВАСИЛ

Ей, аз съм си забравил портфейла... Павка, я плати ти, аз после ще ти ги върна.

Павел прошепва на баща си.

ПАВЕЛ

Какво?! 75 лв. за някакъв шарлатанин – няма да стане.

Момичето ги гледа с настойчиво очакване. Васил поглежда гневно сина си, после се обръща любезно към нея.

ВАСИЛ

А дали ще е удобно да платим по банков път, след сеанса.

АСИСТЕНТКАТА

Плаща се в брой, преди сеанса, ако нямате пари сега, елате друг ден.

Васил въздиша нервно. После се обръща към Павел, който явно се кани да си ходи.

ВАСИЛ

Как не те е срам! Завлече майка си с двеста лева, поне сега си изчисти срама.

Павел поглежда учудено към баща си.

ПАВЕЛ

Моля?!

ВАСИЛ

Не се прави на ударен, майка ти умря с отворени очи заради тия пари!

Павел изглежда все още не може да разбере за какво говори баща му и гледа объркано.

ПАВЕЛ

За какво по дяволите говориш?

ВАСИЛ

Извика майка си да я снимаш в оная реклама на кайма, уж било роля, пък те само ръцете й се виждаха. После трябваше да й вземеш хонорара и да й го донесеш, да не се разкарва до София, но ти се направи на разсеян и нищо не й даде. А тя милата си мълчи, не смее да попита, да не те притесни нещо.

Но до последно се надяваше. И то не че и беше за парите, аз се грижех добре за нея, но просто ей така – искаше ѝ се и тя да може да каже, че е изкарала някой лев с професията си.

ПАВЕЛ

Тя се отказа от професията си заради тебе, преди повече от 30 години.

ВАСИЛ

Моля, заради мене?! Тя спря да играе, след като ти се роди...

ПАВЕЛ

Да, защото ти не си ѝ помагал.

ВАСИЛ

Да, защото аз трябваше да ви храня, моето момче. Кажи ми кой художник в България може да се похвали, че е осигурил такъв стандарт на семейството си, вие живеехте в палат, докато другите семейства се бутаха по 5-ма на 20 квадратни метра.

ПАВЕЛ

Заслугата за това не беше твоя, а на дядо ми, който те уреди да направиш стенописа на партийния дом в Казанлък и после те наградиха като заслужил артист и ти дадоха тристаен апартамент с ателие над него. И това е благодарение на дядо ми, който ти не искаше да погледнеш, щото бил комунист...

ВАСИЛ

Това са глупостите на майка ти...

Васил и Павел така са се разгорещили, че не забелязват, че всички в приемната ги зяпат с нескрит интерес. Асистентката се опитва да ги усмири.

АСИСТЕНТКАТА

Моля ви се, престанете! Това е свещено място, нарушавате вибрациите с негативната си енергия!

Двамата млъкват.

АСИСТЕНТКАТА

Благо ви очаква, ще влезете ли?

Васил сръгва сина си. Той с неудоволствие изважда пари и плаща на асистентката.

17. ИНТ.СТАЯ- КЪЩА НА МЕДИУМА.ДЕН.

Павел и Васил седят на една най-обикновена маса, покрита със стара вехта мушам. Срещу тях седи Благо, най-обикновен селски човек на около 50 години. Благо наблюдава внимателно Васил, който нарежда стъклата от счупената ваза върху мушамата.

ВАСИЛ

...буквата „В“ ето я...

Васил показва счупеното стъкло на Благо, който го поглежда с блажена усмивка и клати достолепно глава. Васил се опитва да нареди нещо друго със стъклата.

ВАСИЛ

А, ето тук пък ми се получи ето този надпис „Търси отговорите“, но така де, това с телефона, беше просто, чудо...

БЛАГО

Да, да. Брат ми катопочина, също ми се обади по телефона. Напълно нормално е.

ВАСИЛ

Вдигнахте ли му?

БЛАГО се замисля за миг.

БЛАГО

Да.

ВАСИЛ

И какво ви каза?

БЛАГО

Много неща.

Васил се обръща към сина си.

ВАСИЛ

Ето, виждаш ли?

Павел кима сухо и продължава да гледа подозрително към БЛАГО.

БЛАГО

Имаш ли снимка на жена си?

ВАСИЛ

В момента ли?

БЛАГО

Да.

Васил се замисля за момент и после стрелва Павел с поглед.

ВАСИЛ

Да, имаме, но тя е на апарата и е от погребението... вече като мъртва.

БЛАГО

Дайте да я видя.

ВАСИЛ

Павка, покажи снимката.

Павел поглежда колебливо, тръгва да казва нещо, но се спира, замисля се още няколко секунди и после сваля апарата от врата си, включва го и започва да преглежда снимките. Васил и БЛАГО гледат в очакване.

ПАВЕЛ

А? Няма ги?!

ВАСИЛ

Как така ги няма? Дай да видя.

Васил дръпва апарата от ръцете на сина си и започва да цъка с копчето.

ВАСИЛ

А, как така? Да не си ги изтрил?

ПАВЕЛ

Не, не бих посмял, не че не ми се искаше... Да не би ти да си объркал нещо и да не си снимал.

Васил се засяга.

ВАСИЛ

Снимах, сигурен съм. Нали всеки път поглеждах как е излязла.

Павел се усмихва с прикрита ирония.

ПАВЕЛ

Може пък, майка ми някак си да ги е заличила, защото не е искала никой да ги вижда.

Васил гледа объркано.

ВАСИЛ

Не е възможно.

В този момент се намесва БЛАГО.

БЛАГО

Възможно е, възможно е. Един
комшия като почина и лицето му
изчезна от много снимки.

Изражението на Васил се променя. Павел е доволен, че
тезата му се е приела.

ВАСИЛ

Ами, значи, нямаме снимка.

БЛАГО хвърля поглед към часовника на стената.

БЛАГО

Добре, тогава ще опитаме друго.
Затворете очи, отпуснете се, ей
тъй назад и повтаряйте името на
покойната на ум.

ВАСИЛ

Колко пъти?

БЛАГО

Колкото трябва. Сами ще усетите,
ако ли не аз ще ви кажа до кога.

Васил с готовност затваря очи, устните му започват
беззвучно да повтарят „Валентина, Валентина,
Валентина...” . Павел продължава да гледа скептично.
БЛАГО го поглежда подканящо.

БЛАГО

Хайде, не се бой!

Павел с неудоволствие и от неудобство затваря очите
си. Тримата дълго стоят така със затворени очи, в
пълно мълчание. В един момент БЛАГО се обажда.

БЛАГО

Някой в тая стая пречи с
негативните си вибрации да

направим контакт. Мъртвите души
усещат недоверието и се плашат.

ВАСИЛ

Аз си пийнах на обяд.

ПАВЕЛ

То си беше сутрин.

БЛАГО

Алкохолът не влияе, а и не в теб
е проблема.

Васил завърта критичен поглед към сина си.

18.ЕКСТ. СЕЛОТО НА МЕДИУМА. ДЕН.

Павел излиза от къщата на Благо. Въздъхва с
отегчение. Докато чака баща си да приключи сеанса,
забелязва две бабички, седящи на пейка пред една
порутена къща. Павел се сеца нещо и тръгва към тях.

ПАВЕЛ

Добър ден. Сладко от дюли да ви
се намира?

БАБА

Нямаме, чедо. Ракийка мога да ти
дам.

Телефонът на Павел звъни. Докато говори, се
отдалечава от стариците и се връща пак към къщата на
Благо.

ПАВЕЛ

Ало?

КОЛОРИСТА

Сори, че те притеснявам, но тука
стана доста напечено.

ПАВЕЛ

Защо?

КОЛОРИСТА

Ами, пак върнаха рекламата,
клиентът не одобрява и не
одобрява. Трябва до утре сутрин
да сме направили нови корекции.

ПАВЕЛ

Добре, аз се прибирам тази вечер
и ще дойда направо при теб в
студиото.

КОЛОРИСТА

Най-добре, че така, по телефона,
е сложна работа.

Докато Павел говори, Васил излиза от къщата. Той
приближава към джипа. Павел приключва разговора,
качва се на шофьорската седалка.

ПАВЕЛ

Хайде бързо, че трябва спешно да
се прибера в София.

Васил обаче не се качва в джипа.

ВАСИЛ

Ами, ти ако искаш тръгвай, аз
трябва да остана.

ПАВЕЛ

Как така трябва да останеш?
Защо? Не се ли свързахте съ-ъ-ъ...
майка.

ВАСИЛ

Не, много ми е тежка аурата и
отблъсква фината материя. Трябва
да се прочистя и пак ще
опитаме.

Павел слуша бащи си с раздразнение. Мислите му в
момента са другаде.

ПАВЕЛ

Ами, хубаво. Но аз трябва тази вечер да съм на цветове корекции, преди това трябва да мина през къщата да си взема багажа.

ВАСИЛ

Добре, добре. Не искам да ти се пречкам. Вземи ти колата, паркирай я пред гаража, аз утре ще се прибера с автобуса.

Павел направо не може да повярва колко добре му се нареждат нещата. Той изважда портфейла си, отброява няколко банкноти и ги подава на баща си.

ПАВЕЛ

Добре, ето ти пари за автобус и за мотела.

Васил прибира част от парите, другите ги връща на сина си.

ВАСИЛ

Не ми трябват за мотел.

ПАВЕЛ

Е, къде ще спиш?

ВАСИЛ

В гората.

Физиономията на Павел се променя.

ПАВЕЛ

Как така в гората?!

ВАСИЛ

Благо така каза. Да ида в гората да намеря едно старо широколистно дърво, да преспя

под короната му и утре да ида да
му разкажа какво съм сънувал.
Това ще му помогне да разпознае
честотите на майка ти като
прониква в голямото
информационно поле.

Павел е ядосан. Той заговаря съвсем тихо и отчетливо,
за да подтисне гнева си.

ПАВЕЛ

Татко, моля те, вразуми се! Не
може да спиш сам в гората през
нощта.

Павел не успява да се овладее и избухва.

ПАВЕЛ /посочвайки къщата на
Благо/

Абе, тия хора там луди ли са,
как може да изпращат възрастен
човек сам в гората! Те имат ли
разрешително за дейността си
въобще, а? Ще се обадя в
полицията.

ВАСИЛ

Ти нали бързаше, защо се
занимаваш с мене сега. Остави
ме, аз съм голям човек. Ще се
оправя!

Васил тръгва нагоре по пътя. Павел гледа след него
известно време, чуди се какво да каже. Проследява с
поглед баща си, който се отдалечава и влиза в
близката горичка. Павел се качва ядосано в колата и
потегля.

19.ЕКСТ. ШОСЕ. ПРИВЕЧЕР.

Павел кара колата, минава по познатите вече пътища,
слънцето е ниско и му блести в очите. Той слага
хендсфрито в ухото си и набира номер.

ПАВЕЛ

Ало, мило, как си?... Ау,
събудих ли те, извинявай. Само
да ти кажа, че приключихме, и
сега се връщаме. Но ще трябва да
мина набързо през студиото. Няма
да се бавя. Айде, спинкай.
Цунки.

20. ЕКСТЕРИОР. ШОСЕ/ГОРА. НОЩ

Вече се е стъмнило. Павел шофира внимателно. Пътят не е осветен, тесен и прашен е. От едната му страна има гора, от другата – поле. Изведнъж фаровете на колата му осветяват странна фигура на слаб мъж. Павел намаля скоростта и бавно минава покрай човека. Той е горе-долу на възрастта на баща му. Изглежда самотен и изгубен в пустошта. Павел намаля съвсем, сваля прозорчето и се провиква.

ПАВЕЛ

Ехо, господине, да ви закарам?

Мъжът се стряска, поглежда го с луд поглед, извиква нещо неразбираемо с беззъбата си уста и хуква на някъде през полето. Павел гледа известно време объркано и притеснено след стареца. После вади телефона си и набира номера на баща си. Дава свободно, никой не отговаря. Павел дълго стои така, напрегнато се взира към пустия път, осветен от фаровете на колата. След като никой не му отговаря, запалва двигателя, решително завърта волана и се връща обратно.

21. ЕКСТ. СЕЛОТО НА МЕДИУМА. НОЩ.

Павел спира джипа пред къщата на Благо. Отива и чука на вратата, никой не му отваря. Оглежда и къщите наоколо, но навсякъде е тъмно. Павел взима фенер от багажника на колата и тръгва към гората. Докато броди из шубраците, той отново набира телефона на баща си, но отново дава свободно, без никой да отговаря.

22. ЕКСТ.ГОРА. НОЩ

Павел върви из тъмната гората, осветена от слабия фенер и от време на време вика баща си. Отговарят му

само нощните птици и прилепите. Павел ходи припряно и се оглежда, клоните го шибат в лицето. В един момент забелязва в тъмното светещите очи на някакво животно. Павел се уплашва и хуква на обратно.

23. ЕКСТ.ГОРА.НОЩ

Павел излиза от гората, качва се в джипа и потегля.

24. ПОЛИЦЕЙСКИ УЧАСТЪК. НОЩ.

Павел седи в малка, сбутана стаичка на полицейско управление. Срещу него на старо, отрупано с документи бюро седи униформен на средна възраст и го гледа с уморен, сънен поглед.

ПОЛИЦАЙ

Вижте, господине! Не мога сега да тръгна да търся сам баща ви по горите.

ПАВЕЛ

Ами, извикайте помощ от града, да дойдат екипи с кучета.

Полицаят се усмихва едва.

ПОЛИЦАЙ

Ами, вижте, процедурата е следната – за да извикаме специалните екипи, трябва да са минали поне 72 часа от изчезването на човека. Така че, по-добре се върнете и го чакайте, ако до 2-3 дена не се появи, елате пак.

Павел е бесен.

ПАВЕЛ

Как може да оставите човека сам в гората и да не си мръднете пръста? А тоя Благо какъв е? Проверили ли сте го? Има ли разрешително? Той е измамник. Може да праща отчаяните, възрастните хора в гората и после да ги обира, или да ги отвлеча и да ги

принуждава да му предпишат
имуществото си...

ПОЛИЦАЯТ

Искате ли да подадете сигнал срещу
въпросното лице?

ПАВЕЛ

Да!

Полицаят се навежда отегчено към долното рафтче на
бюрото си, изважда един кариран лист и химикалка и ги
поставя пред Павел.

ПОЛИЦАЯТ

Пишете.

Павел го поглежда объркано.

ПАВЕЛ

Какво?

ПОЛИЦАЯТ

Опишете всичко.

ПАВЕЛ

Кое? Всичко, което току- що ви
разказах и вие си записахте?

ПОЛИЦАЯТ

Да.

Павел го гледа невярващо. После поглежда часовника на
стената. Часът е почти 3 през нощта. Павел става и
без да каже нищо, излиза от управлението.

25. ИНТ/ЕКСТ. КОЛА/ШОСЕ/ГОРА. НОЩ/ПРИЗОРИ

Павел кара колата. Фаровете осветяват пустия път.
Павел спира отново пред гората. Слиза, взима фенера,
взима една отвертка, вместо оръжие. Тръгва към
гората, но телефонът му звъни. Павел гледа колебливо.
Чуди се дали да отговори. Накрая отговаря.

ПАВЕЛ

Ало, защo не спиш?

КАЛИНА

Наспах се. Къде си?

ПАВЕЛ

В студиото.

Калина неочаквано се разревава.

КАЛИНА /хлипайки/

Знаех си, че така ще стане.

Павел е объркан.

ПАВЕЛ

Миличко, какво става...

КАЛИНА

Не ми викай „миличко“. Ти си с друга, нали? Не можеш да ме понасяш вече такава дебела и постоянно хленчеща. Намерил си си друга!

Павел е сачисан.

ПАВЕЛ

Какви ти говориш. Няма такова нещо...

КАЛИНА

Защо ме лъжеш тогава.

Павел замълчава. Не знае какво да каже.

КАЛИНА

Аз съм в студиото.

Павел въздъхва отчаяно. Отсреща звучи напрегнато мълчание. Павел се чуди какво да каже.

ПАВЕЛ

Виж, мило, аз... Ох, добре, не
исках да те тревожа... Задремах и
малко излязох с колата от пътя...

КАЛИНА

С коя кола?

ПАВЕЛ

Дадох ми от продукцията, за да се
прибера по- бързо. Те останаха да
преспят в селото.

Настъпва отново мълчание.

КАЛИНА

Добре ли си?

ПАВЕЛ

Нищо сериозно, малко ми се раздруса
главата.

КАЛИНА

Обади се на бърза помощ веднага, даже
дай аз ще се обадя!

ПАВЕЛ

Не, недей, спокойно, добре съм! Ей,
за това не исках да ти казвам,
успокой се, чуваш ли... Баща ми
пътува насам.

КАЛИНА

Баща ти?

ПАВЕЛ

Да, на 30 км. от нашите съм. Обадох
се на баща ми и той идва, ще идем на
лекар, не се притеснявай, нищо ми
няма!

Калина мълчи от другата страна на линията.

ПАВЕЛ

Ето го, баща ми идва. Айде прибирай
се да спиш, моля те?

Калина затваря. Павел изглежда объркан и отчаян.
Наоколо е пълна тишина. Небето започва бавно да се
развиделява. Павел тръгва към гората и се провиква.

ПАВЕЛ

Таткооо!!!

26.ЕКСТ.ГОРА. РАННО УТРО.

Павел броди, задъхан из гората и вика баща си с все
сила.

ПАВЕЛ

Таткооо!!!

Небето започва да се развиделява. Павел е изподран,
изтощен, дрехите му са окъсани. В един момент се
препъва в нещо и когато го поглежда, разбира, че това
е обувката на баща му. Разтревожен, Павел извиква
отново.

ПАВЕЛ

Таткоооо!!!

Никой не отговаря. Пред очите на Павел попада нещо
светло, което виси от един близък клон. Оказва се, че
това е ризата на баща му. Павел започва да се върти и
озърта панически.

ПАВЕЛ

Таткоооо!!!

В далечината забелязва още някаква дреха. Тича към
нея и вижда, че това е панталона на баща му, а не
далече са захвърлени потника и гащите му. Павел вече
е сериозно уплашен. Награбил дрехите на баща си, той
продължава да вика и да се лута из храстите.

Павел стига до някакво възвишение, след което има
рязко спускане към пресъхнало дърво и там долу в

дерето той вижда голото тяло на Васил, паднало в шубрака. Павел се спуска към него, обръща го и отчаяно го разтърсва. Васил има огромна цицина на челото и цялата му коса е в кръв. Той отваря леко очи, измърморва нещо неразбрано и пак се отпуска в ръцете на сина си. Павел отново го разтърсва.

ПАВЕЛ

Татко!

Васил отваря рязко очи.

ВАСИЛ

Ех, мама му стара, будиш ме на най-интересното, остави ме да си досънувам съня.

Васил отново се отпуска.

ПАВЕЛ

Ще измръзнеш.

Павел започва да се опитва да нахлузи дрехите на баща си и с това постепенно го до разбужда.

ПАВЕЛ

Баща ми, добре ли си, погледни ме?

Васил се дръпва от сина си, явно едва сега е забелязал, че е без дрехи.

ВАСИЛ

Какво правиш? Защо си ме съблякъл?

ПАВЕЛ

Не съм те съблякъл, обличам те?

ВАСИЛ

Защо?

ПАВЕЛ

Защото ще измръзнеш.

ВАСИЛ

А защо съм гол?

ПАВЕЛ

Ами, ти ми кажи. Така те намерих. Да не те е нападнал някой.

Васил се замисля. Едва сега забелязва, че цялото му тяло е в ситни обриви.

ВАСИЛ

Снощи си намерех едно много удобно място, бабуна някаква и си седнах, но изведнъж като плъпнаха по мене някакви гадинки. Целия ме изхапаха. Погледни.

Васил показва обрива си. Павел го оглежда внимателно.

ПАВЕЛ

Сигурно си седнал в мравуняк.

ВАСИЛ

...Знам ли на кво съм седнал, съблякох се, за да се отърва от тия гадинки, после се спънах в нещо...

Докато Васил разказва историята си, Павел почти е успял да го облече. После двамата търсят известно време едната обувка на Васил, но така и не успяват да я открият. Накрая тръгват без нея.

ПАВЕЛ

Нищо, по пътя ще ти купим нови. Хайде, трябва да те види лекар.

ВАСИЛ

А, не, първо трябва да отидем при Благо, да му разкажа съня си.

Павел въздъхва тежко. Изтощен е и няма желание, след всичко това, да се кара отново с баща си. Той си поглежда часовника.

ПАВЕЛ

Татко, 6 без двајсет е. Мислиш ли, че Благо ще ти се зарадва в този час. Той приема от 10. Имаме идеално време да отидем да те погледне лекар, да ти бие ваксина против тетанус, ако трябва. Целият си изподран и изпохапан. И после в 10 ч. ще дойдем при Благо да си разкажеш съня. Става ли?

Васил се замисля за малко и кимва в знак на съгласие. Подкрепян от сина си, той се изправя и закуцуква на един крак, другият държи свит във въздуха, защото е бос.

27. ЕКСТ.БОЛНИЦА – МАЛЪК ГРАД.ДЕН.

Джипът навлиза в малкото провинциално градче, в което стърчат редици от сиви, налющени соц-панелки. Рано сутринта по улиците е почти безлюдно, тук-там бродят улични кучета и пияници.

Джипът спира пред болнична сграда. Павел излиза от колата пръв и отваря врата на баща си. Помага му да слезе. Докато двамата вървят към болницата Павел се заглежда по лявото крило на сградата, прави му впечатление, че всички прозорци са с решетки и изглеждат доста призрачно. Когато се приближават, той вижда, че над входа на лявото крило има надпис "Психиатрична клиника св. Петка". Те влизат в централната сграда, където се намира поликлиниката, тук голяма част от кабинетите и стаите са отдадени под наем, за магазинчета, козметични салони, складове, дори кафенета.

28. ИНТ.БОЛНИЧНА СТАЯ.ДЕН.

Павел разговаря с лекар в болничното помещение, на втори план през стъклена преграда се вижда как една медицинска сестра се опитва да сложи инжекция на Васил, но той не ѝ позволява.

ДОКТОР

От думите ви разбирам, че баща ви изживява тежък пост-травматичен шок. За негово добро, а и за доброто на околните е да бъде хоспитализиран за известно време под наблюдението на психиатър.

Павел слуша с напрегнат израз.

ПАВЕЛ

Ама, вижте, аз, честно казано, си мислех, че ще го прегледате чисто физически. Имам предвид за комоцио...

ДОКТОР

Вие се тревожите само за телесното страдание на баща си, но душевната му болка е по-силна и по-дълбока. В този случай душата трябва първо да се лекува, после главата.

Докторът оставя малко време на Павел да осмисли думите му и после продължава с по-небрежен тон.

ДОКТОР

Вие имате голям късмет всъщност, защото сте попаднали в една от най-старите и най-добрите психиатрични клиники в региона. Една от малкото, които оцеляха след здравната реформа. Успешно поддържа и поликлиничното отделение, имаме и доста частна практика – дентална медицина, гинекология, хомеопатия – трябва да се плащат сметки, няма как.

Докато говори, докторът подхваща Павел под ръка и започва да го развежда из клиниката и да му показва различните кабинети.

ДОКТОР

Ако не поддържаме нужното ниво и не изразходваме необходимото количество клинични пътеки- ще ни закрият. А това няма да е добре нито за нас, докторите, нито за вас, пациентите. Все пак ние сме единственото здравно заведение в района. Ако не сме ние, хората ще трябва да ходят на лекар чак в Каспичан, което е на 180 км.

Павел и докторът се озовават в малък и уютен кабинет. Докторът предлага стол на Павел и също сяда срещу него. После изважда формуляр и химикал и ги оставя на бюрото пред него.

ДОКТОР

Вижте, трябва само да подпишете, че давате съгласие баща ви да бъде хоспитализиран. Той нали се осигурява.

ПАВЕЛ

Ами, не знам. Той всъщност е пенсионер.

ДОКТОР

Чудесно! Значи лечението му ще е абсолютно безплатно. За вас. Вие ще трябва само да заплатите за престоя - 12 лв. на легло-ден. Също така ще трябва да закупите някои санитарни принадлежности и разбира се, чаршафи. Трябва да са нови, не разопаковани - болнична политика.

Павел изглежда съвсем объркан.

ПАВЕЛ

А... кога ще го изпишете.

ДОКТОР

Стандартното лечение в такива ситуации е около седмица, най-много 10 дни. Но все пак, всеки случай си е строго индивидуален.

ПАВЕЛ

А, аз трябва ли да остана с него, защото, честно казано, ми е невъзможно?

ДОКТОР

Не, не е нужно. Ние ще ви се обадим, когато се възстанови, да дойдете и да го приберете.

ПАВЕЛ

Аха...

Докато докторът говори, телефонът на Павел звъни. Павел го поглежда, поколебава се и го изключва. После взима химикалката и посяга да подпише. В това време някакъв силен вик привлича вниманието му. Той се обръща и през открехната врата вижда, че по коридора преминават двама санитарни, които водят възрастен човек в усмирителна риза. В чертите му Павел разпознава стареца от снощи, който му се изпречи на пътя. Павел се поколебава и оставя химикалката.

ПАВЕЛ

А мога ли първо да говоря с баща си.

ДОКТОРЪТ

Разбира се, вие попълнете данните във формуляра, аз ще го доведа.

Докторът тръгва да излиза, но се спира за момент на вратата и се обръща към Павел.

ДОКТОРЪТ

Не се стряскайте от реакцията му,
душевно болните първоначално не
желаят да бъдат лекувани. Това е
състояние, което има свойството да се
самоподдържа... Но след време ще ви
бъде благодарен, повярвайте ми.

Павел кимва, докторът излиза. Павел остава сам в
кабинета. Набира Калина, която току що му е звъняла.

ПАВЕЛ

Ало, добре съм... всичко е наред,
нищо ми няма, да, нямам комоцио,
снимаха ме, да. Добре съм, айде
заспивай и престани да си мислиш
глупости, знаеш, че те обичам.

Павел затваря. После хваща и разлиства формуляра.
След малко докторът и един санитар довеждат баща му и
го слагат да седне на стола пред Павел.

ДОКТОРЪТ

Вие се вижте, аз ще свърша една
работа и след секунда се връщам.

На излизане докторът прошепва нещо на санитаря.
Санитарят кимва и остава до вратата. Васил гледа
стреснато сина си, седи неспокойно, усеща, че има
нещо.

ПАВЕЛ

Татко, искат да те задържат за
няколко дни под наблюдение.

Лицето на Васил побледнява.

ВАСИЛ

Ще ме вкараш в лудница?!

ПАВЕЛ

Татко, ти не ми оставяш друг
избор. Наистина се държиш като
луд от два дни.

Очите на Васил шарят отчаяно, брадичката му потреперва. Павел го гледа със съжаление.

ПАВЕЛ

Татко, хайде да ми обещаеш, че ще престанеш с тия глупости и си отиваме в къщи, а?

Васил кимва с готовност.

ПАВЕЛ

Няма вече съобщения от оня свят, нали?

Васил пак кимва отривисто.

ПАВЕЛ

Няма Благо, нито спане в гората, нали?

ВАСИЛ

Няма.

ПАВЕЛ

Обещавах?

ВАСИЛ

Обещавам.

Павел става и го хваща под ръка, помагайки му да се изправи.

ПАВЕЛ

Хайде, тогава, да си отиваме в къщи.

Павел повежда баща си покрай санитаря, който се опитва да ги спре.

САНИТАР

Чакайте, нямате право. Докторът...

Павел върви бързо по коридора, санитарят тича след тях, докторът също ги настига.

ДОКТОР

Той има нужда от професионална медицинска грижа, не може така.

ПАВЕЛ

Не се притеснявайте, ще се оправим.

ДОКТОРЪТ

Ако нещо стане, вие ще сте отговорен, да знаете! И освен това не може да си тръгнете така. Трябва да си платите за консултацията- 35 лв. плюс още 50 за превръзката и инжекцията, защото сте без направление.

В движение Павел вади пари от портфейла си и ги дава на доктора. Докторът взима парите, но не ги прибира, а ги държи в протегнатата си ръка и продължава да върви след тях.

ДОКТОРЪТ

Ама, не ги давайте на мен.
Трябва да ги дадете на касата.

29.ИНТ. БОЛНИЦАТА. ДЕН.

Павел и Васил тъкмо излизат от болницата, когато Павел се спира пред един от лекарските кабинети, който сега е превърнат в магазинче за спортни стоки. Павел влиза вътре и купува маратонки за баща си, защото той е все още без една обувка.

30. ИНТ./ЕКСТ. КОЛА/ПЪТ. ДЕН.

Павел и Васил пътуват мълчаливо по пътя на обратно. След известно време Васил продумва.

ВАСИЛ

Благодаря ти.

ПАВЕЛ

Удобни ли са ти?

Васил се усмихва леко, явно не е имал предвид новите обувки.

ВАСИЛ

А, да, и за маратонките ти благодаря.

После се замисля за миг, става по-сериозен.

ВАСИЛ

За малко си помислих, че наистина ще ме оставиш в лудницата. Аз ще ти върна парите. Не само за сеанса, ами и за ...

Павел го поглежда бащински.

ПАВЕЛ

Няма нужда, татко. Искam само да започнеш да се грижиш по-добре за себе си. Трябва да се научиш да живееш без мама, няма как. Знам, че ще ти бъде трудно и на мен ми е трудно, но такъв е животът.

Васил гледа замислено пътя.

ПАВЕЛ

Трябва да се научиш да си готвиш. Не е сложно. Ето например най-лесното е миш-маш. Първо нарязваш зеленчуците и ги задушаваш. После чукваш две яйца, разбъркваш докато се запържат леко, махаш от котлона, чакаш да изстине и ядеш.

ВАСИЛ

Така съм гладен. Да спрем да
хапнем.

31. ЕКСТ.КРАЙПЪТНО ЗАВЕДЕНИЕ.ДЕН.

Двамата са спрели до крайпътно заведение, поръчват си
по една порция кебапчета и сядат на паянтова дървена
маса.

ВАСИЛ

Отивам до тоалетната.

Васил отива към тоалетните. Павел зорко го придружава
и го изчаква отпред.

32.ЕКСТ.КРАЙПЪТНО ЗАВЕДЕНИЕ. ДЕН.

Павел и Васил ядат кебапчетата. Васил хем дъвче, хем
говори.

ВАСИЛ

Майка ти едно време я свалих с
кебапчетата. Знаеш ли тая
история?

ПАВЕЛ

Не.

ВАСИЛ

Айде бе, не я знаеш? Майка ти,
не ти ли я е разказвала? Вие
нали уж всичко си казвахте -
шушу-мушу.

ПАВЕЛ

Е, да, ама това не ми го е
разказвала.

ВАСИЛ

Добре. Срещам я аз майка ти за
първи път в мензата. Стоим на
опашката, аз зад нея, тя пред
мен. Гледаме- пиле фрикасе и
зелен фасул с някакви тлъсти

И
тя

меса, гадост. И аз викам –
другарко, каня ви на кебапчета.
И тя се съгласи. Водя я аз в
една кебапчийница и се пробвам
директно, викам ѝ-другарко,
хайде да се хванем на бас, че ще
изям повече кебапчета от вас. И
тя, явно много гладна и се нави,
обаче пита на какво се хващаме.
аз викам – на по едно желание и
– „добре“. И почваме надяждането.
Аз след третото видях едно псе,
че се увърта и тайно почнах да
му хвърлям от моите, ужким аз
ги ям. А майка ти, яде ли яде,
душичката. Изяде сигурно над
дванадесет кебапчета и брей,
мама му стара, не се дава, бе.
Аз се притесних, защото парите
започнаха да ми свършват. Слава
богу, на петнайстото кебапче,
майка ти се отказа, корема я
заболя. Пита ме тя – другарю,
какво ви е желанието и аз
направо – да спа с вас.

Васил се засмива, Павел също се смее.

ПАВЕЛ

И тя какво?

ВАСИЛ

А ми, тя – нищо, повърна.

Двамата се разсмиват толкова силно, че чак им потичат
сълзи от очите.

33.ЕКСТ. КРАЙПЪТНО ЗАВЕДЕНИЕ. ДЕН.

Васил и Павел приближават колата, все още са в
приповдигнато настроение, явно ги държи смеха от
историята с кебапчетата. Павел отключва колата и
тръгва да сяда на шофьорското място.

ВАСИЛ

Павка, я дай аз малко да
покарам.

ПАВЕЛ

Няма нужда, татко, ти си
почивай.

ВАСИЛ

А, какво да си почивам – стъгнат
на седалката, по ще се
разтоваря ако покарам малко.

Павел поглежда колебливо към баща си, но после му
подхвърля ключовете.

34. ИНТ.ЕКСТ.КОЛА/ПЪТ.ДЕН.

Васил шофира, Павел се отпуска да си почине, заглежда
се през прозореца. Няколко коня пасат свободно наред
полето. В един момент Васил пита сина си:

ВАСИЛ

А? Чу ли?

Васил отбива и спира колата. Павел се надига учудено.

ПАВЕЛ

Какво?

ВАСИЛ

Май, спухаме гума.

ПАВЕЛ

Аз нищо не усетих.

ВАСИЛ

Абе, аз усетих, отзад. Я слез да
видиш.

Павел слиза от колата, в това време Васил включва на
първа и отпрашва с мръсна газ. Няколко метра по-
надолу Васил прави рязък обратен завои. Павел е

ядосан на хитростите на баща си и решително изкача на пътя на джипа, за да го спре. Васил рязко завърта волана, за да не блъсне сина си. Автомобилът излиза от шосето и се забива в едно дърво. Павел гледа с ужас към колата и хуква натам. Стига до катастрофиралия джип и вижда, че баща му се бори с отворилата се в лицето му предпазна въздушна възглавница. Павел е изпаднал в недоумение от постъпката на баща си.

ПАВЕЛ

Какво правиш бе, ненормалник?

Васил успява да се измъкне през съседната врата, понеже неговата е блокирала.

ПАВЕЛ

Прав беше докторът, ти си опасно луд!
Трябваше да те оставя в лудницата!

Васил не обръща внимание на приказките на сина си и тръгва през полето.

ПАВЕЛ

Баща ми, спри с глупостите!

Васил продължава през полето, право към пасящите коне. Павел хвърля поглед към разбития джип и после към баща си, който приближава конете. Павел хуква след него.

ПАВЕЛ

Баща ми, спри!

Васил приближава един от конете, погалва го по гривата и после се мята отгоре му. Конят изцвилва тревожно, и започва да тъпче на едно място – оказва се, че е спънат /кон, чийто предни крака са вързани, за да не избяга/. Павел гледа втрещен към баща си.

ПАВЕЛ

Ти си луд, слез, ще се утрепеш!

Васил обаче все още се крепи на коня и дори успява да подкара животното, през полето, в посока към селото на медиума. Павел гледа отчаяно след баща си, не може да го спре. В това време зад тях се разнасят заплашителни викове. Павел завърта глава и вижда, че през полето към тях тичат група цигани и размахват прътове и брадви.

ЦИГАНИН

Крадци!!!

ЦИГАНИН2

Слез от коня!

Павел гледа объркано, ту към баща си, ту към приближаващите враждебно настроени коневъди. Той хладнокръвно тръгва към циганите, правейки им успокоителен жест с ръце.

ПАВЕЛ

Момчета спокойно, всичко е наре...

Павел не успява да довърши изречението си защото циганите се хвърлят отгоре му, събарят го на земята и започва да го бият. Васил вижда какво се случва със сина му, подкарва коня на обратно, приближава мелето и направо скача от коня, за да спасява сина си.

35.ЕКСТ. ШОСЕ. ДЕН.

Двамата мъже седят до разбития джип с насинени и подути от бой лица. Павел е извадил аптекката от багажника и почиства окървавения нос на Васил.

ПАВЕЛ

Трябва да се обадим на пътна помощ или на КАТ.

Васил е категоричен.

ВАСИЛ

Ти се обаждай, на когото искаш. Аз трябва да разбера какво е искала да

ми каже майка ти. Иначе не мога да продължа да живея!

Павел хвърля окървавения памук, чуди се какво може да каже на баща си. Васил се надига.

ВАСИЛ

Отивам да си разкажа съня на Благо, пък после да става каквото ще – ако щеш ме вкарвай в лудница, ако щеш ме убий, ако щеш се отказвай от мен. Но моля те, ако не искаш сега да ми помогнеш, поне недей да ми пречиш!

Васил гледа уверено сина си, после тръгва обратно по пътя, като накуцва леко с единия крак. Павел го поглежда с отчаян и примирен поглед, после тръгва след него.

36. ЕКСТ. ПЪТ. СЛЕДОВЕД.

Следобедното слънце напича. Двамата мъже вървят покрай шосето. Васил маха с ръка, опитва се да хване стоп. Колите са рядкост, а и в този си вид двамата нямат кой знае какъв шанс някой да ги качи. Павел крачи мълчаливо след баща си.

След дълго вървене и махане, най – сетне една кола преминава покрай тях и спира. Двамата обаче вместо да тръгнат да се качват, остават разколебани и загледани към колата. Оказва се, че това е погребална катафалка. След няколко секунди шофьорът на катафалката дава на заден към Васил и Павел.

ШОФЬОР

Накъде?

ВАСИЛ

За Дряново.

Шофьорът им прави знак да се качват.

ШОФЬОР

Отпред няма място за
двама, някой от вас ще трябва да
се вози отзад, при човека.

Едва сега те забелязват, че отзад е поставен ковчег с
отворен капак, а вътре лежи сбръчканото и съсухрено
тяло на много възрастен човек.

ШОФЬОР

Извинявам се, че е без капака,
ама нещо не пасва съвсем и от
друсването все пада.

37.ИНТ.КАТАФАЛКА. СЛЕДОВЕД.

Васил е седнал отпред до шофьора, а Павел отзад до
ковчегата. Павел се опитва да не гледа към лицето на
покойния, но погледа му все там отива. При едно от
друсванията на колата, устата на мъртвеца се разтваря
зловещо. Павел се стряска и се провиква към шофьора.

ПАВЕЛ

Отвори си устата!

Шофьорът хвърля бърз поглед към покойника.

ШОФЬОР

Спокойно няма да те ухапе. Като
пристигнем, ще му вържа ченето.

38.ИНТ.КЪЩАТА МЕДИУМА. ДЕН.

Павел и Васил влизат отново в преддверието на къщата
на Благо. Вътре пак има опашка от хора. Павел плаща
таксата на асистентката и после сяда до баща си.
Двамата дълго и мълчаливо чакат да дойде реда им. От
стаята на медиума излиза някаква жена, която го държи
за ръцете, целува ги и със сълзи на очи му благодарят.

ЖЕНА

Благодаря ви! Бог да ви поживи!

Благо изпраща жената до вратата. После тръгва към
стаята си. Асистентката му го спира и му подшушва

нещо, той ѝ кима и си влиза в стаята. Асистентката със ситни стъпки се приближава към Павел и Васил.

АСИСТЕНТКАТА

Заповядайте.

Павел се изправя и тръгва към вратата, но с изненада забелязва, че баща му продължава да седи на стола¹ втренчен напред в една точка. След няколко секунди Васил се изправя рязко, но вместо да тръгне към стаята на Благо, излиза навън. Павел гледа объркано и тръгва след баща си.

39.ЕКСТ.СЕЛОТО НА МЕДИУМА. ДЕН.

Васил върви нагоре по селската улица. Павел го догонва и го спира.

ПАВЕЛ

Татко, какво стана?

Васил се спира и измърморва троснато.

ВАСИЛ

Забравих си съня.

ПАВЕЛ

Добре де, но къде хукна?

ВАСИЛ

Отивам пак да спя в гората.

В този момент телефона на Павел звъни и той вижда, че е Калина. Васил продължава нагоре. Павел гледа ту към телефона, ту към баща си, който се отдалечава към гората. Павел отговаря на Калина.

ПАВЕЛ

Ало, мило, изчакай секунда.

Павел сваля телефона от ухото, покрива говорителя с ръка и се провиква след баща си.

ПАВЕЛ

Татко, чакай! Ще измислим нещо!

Васил обаче продължава да крачи нагоре. Павел въздъхва напрегнато, тръгва след баща си, като същевременно отговаря на Калина.

ПАВЕЛ

Ало, мило?

КАЛИНА

Какво става, бе човек, защо не ми се обаждаш?!

ПАВЕЛ

Ами, тука сме при сервиза.

КАЛИНА

Какъв сервиз?

ПАВЕЛ

Ами за колата... ще звънна след малко...

КАЛИНА

Защо си запъхтян?

ПАВЕЛ

Ами помагам на майстора, че е сам...

КАЛИНА

Нещо не ми звучиш убедително.

ПАВЕЛ

Добре, чакай, че точно сега трябва да бутнем колата...

Тя затваря телефона. Павел диша запъхтяно, вече е навлязъл в гората, върви на няколко метра след баща си. Павел е бесен, догонва баща си, хваща го за рамото и го спира.

ПАВЕЛ

Айде край с тия игрички! Връщаме се веднага!

ВАСИЛ

Ти си се връщай, аз имам работа!

Васил се дръпва от ръката на сина си и продължава нагоре. Лицето на Павел почервениява. Той пак догонва баща си, този път го хваща по-грубо за ръката.

ПАВЕЛ

Виж какво, омръзна ми от тебе, тръгвай на обратно. Ако трябва, ще те влача, ако трябва ще те пратя в лудницата, но си тръгваме от това идиотско място, защото аз си имам свой живот, имам отговорности, имам си проблеми, имам си семейство! Не мога трети ден да се занимавам с твоите глупости!

ВАСИЛ

Семейство? Кво семейство имаш ти, бе?! На това ли викаш семейство?! Хванал си се с някаква по-дърта от тебе, едно дете не може да ти роди!

След тези думи Павел се афектира и блъсва баща си. Васил пада по задник на земята. Павел стои срещу него и диша учестено. Двамата мълчат известно време. В един момент Павел подава ръка към баща си, за да го изправи. Васил, без да помръдне, просъсква.

ВАСИЛ

Нямам вече син.

Павел се вбесява от тези думи.

ПАВЕЛ

Аз пък вече нямам баща.

Павел се обръща, тръгва обратно.

40.ЕКСТ. СЕЛОТО НА МЕДИУМА. ДЕН.

Павел върви с приведена глава и мрачен израз. Той излиза от селото и минава покрай гробищата. От една алея излиза катафалката. Спуска се надолу по пътя, наближава Павел и намаля. Шофьорът сваля прозореца.

ШОФЬОРА

Да те метна на обратно?

Павел се качва и катафалката потегля.

ШОФЬОРА

Баща ти да не остана?

ПАВЕЛ

Да, остана.

41.ИНТ. КАТАФАЛКАТА. СЛЕДОВЕД.

Павел се вози на седалката до шофьора, отзад багажника е празен. Навън е притъмняло.

Пред погледа на Павел попада една циганска каруца, която е спряла до катастрофиралия джип на баща му. Циганите вече са разфасовали половината кола и товарят частите за старо желязо. Павел води разговор с Калина.

ПАВЕЛ

Налага се да оставим колата при майстора, но аз ще си взема ранния сутрешен влак... Ще спя при нашите... Знам, знам. Всичко ще ти обясня като си дойда.

42. ЕКСТ.КЪЩАТА НА БАЩАТА.НОЩ.

Павел се прибира в бащината къща, върви към нея все така унил и отчаян. Той кляка до дворната врата, бърника изпод един камък и изважда ключ.

Павел минава през двора, отключва си вратата на къщата, влиза, но изведнъж се спира. Отвътре се чува женски глас. Павел се заслушва и върху лицето му се изписва изумление. Той импулсивно възкликва.

ПАВЕЛ

Мамо!

Павел светва лампите и тръгва по коридора в посоката, откъдето се чува гласа. Качва се по стълбите към хола, отваря вратата и влиза вътре. Там няма никой, но телевизорът е забравен да работи. На екрана, Павел вижда лицето на майка си, тя е същата като от снимката, която баща му искаше да използва за портрета ѝ – облечена в партизански дрехи с препасан автомат, тя говори по стар военно-полеви телефон.

ВАЛЕНТИНА

„Ало, чувате ли ме! Ей, вие от другата страна – чувате ли ме! Трябва да ви кажа нещо важно! Ало?“

Павел не откъсва поглед от чернобялото изображение.

ВАЛЕНТИНА

„Ало, другарю?
Чувате ли ме! Трябва да ви предам важно съобщение! Чувате ли! Аз съм от другата страна на...“

В този момент вражески куршум уцелва ВАЛЕНТИНА в гърдите, от устата ѝ се спуска тънка струйка кръв и тя се строполява на земята. Камерата се приближава към красивите ѝ застинали очи, взрени в нищото. Стоп кадър. Зазвучава позната мелодия, тръгват финални надписи.

ПЕСЕН

Нас червеното знаме роди ни,
нас не ще ни уплаши смъртта,
ние сме на всеки километър,
ние сме на всеки километър

и така до края на света!

Павел гледа като онемял.

ПЕСЕН

Пада другаря в смъртен бой,

Пада за теб свобода,

За да изгрее и стане той

Малка червена звезда,

Малка червена звезда...

Павел гледа невярващо и се отпуска с празен поглед на дивана. После нещо в очите му проблясва, той става рязко и започва да крачи из стаята, явно се опитва да намери рационално обяснение за невероятното съвпадение. Пред погледа му попада телефона на майка му, който е оставен на масата. Павел го взима и вижда, че на дисплея все още стои отбелязан последния набран номер на съседката Любка.

43. ЕКСТ. КЪЩАТА НА ВАСИЛ/ДВОР. ВЕЧЕР.

Павел върви през пътеката към съседния двор. Наднича през оградата и вижда, че прозорчето на съседската къща свети. Павел се провиква.

ПАВЕЛ

Лельо Любке!!!

Следа малко вратата на къщата се отваря и леля Любка се появява.

ЛЮБКА

А, Павле ти не си ли си заминал, бе?!
Влизай, влизай!

Павел влиза в двора на Любка, приближава се към нея.

ПАВЕЛ

Как си?

ЛЮБКА

с

А, добре съм, изписаха ме вчера, ама толкова успокоителни ме наблъскаха, че още съм замаяна.

ПАВЕЛ

Абе, исках да те питам за телефона ти...?

ЛЮБКА

А, телефона съм го изключила, че майка ти продължава да ми звъни.

При тези думи Любка се разстройва леко и очите ѝ се насълзяват.

ЛЮБКА

Ох, казаха ми да не се вълнувам...

ПАВЕЛ

Не се вълнувай, не се вълнувай.

Павел слага ръка на рамото ѝ. После небрежно подмята.

ПАВЕЛ

Абе, ти можеш ли да ми го дадеш този телефон, че искам да проверя нещо?

Любка взима телефона от перваза на прозореца и му го подава.

ЛЮБКА

Ето, и без това не ми трябва.

ПАВЕЛ

Аз искам само да разгледам нещо и ще ти го върна?

ЛЮБКА

Не се притеснявай, само като ми го връщаш, да е изключен, за да не ме стряска.

ПАВЕЛ

Благодаря ти, лека.

ЛЮБКА

Лека.

Павел взима телефона на Любка и тръгва.

44.ИНТ.КЪЩАТА НА ВАСИЛ. ВЕЧЕР.

Павел влиза в хола, сяда на масата и включва нетърпеливо телефона на Любка. После отваря менюто и започва да разучава функциите. Той открива, че едно непрослушано съобщение на гласовата поща, оставено от Валентина, периодично издава звуков сигнал, за да напомни за себе си. Павел натиска копчето и прослушва съобщението – това може би са последните думи на майка му. В очите му се улавя вълнение, той натиска копчето и прослушва съобщението отново. От телефона му се долавя гласа ѝ, но така и не разбираме какво точно казва.

45.ЕКСТ.СЕЛСКА УЛИЦА/КЪЩАТА НА ВАСИЛ. ПРИВЕЧЕР.

Нощ. Пуста селска улица. От тъмното се появява смакканата фигура на Васил. Той изглежда доста мрачен и отчаян. Дрехите му са мръсни и изпокъсани, по лицето му има нови драскотини. Той върви, забил поглед в земята. В един момент се спира пред двора на къщата. Гледа зачудено. Върху дърветата и тъмната фасада на къщата премигват топли, оранжево червеникави отблясъци. Васил влиза в двора и вижда Павел, който е напалил голям огън. До огъня има дървена маса, отрупана с щайги с дюли, пакети със захар, празни буркани, един голям опушен казан и една дълга дървена лъжица. Павел реже на ситно дюлите и ги слага в бурканите, като ги посипва обилно със захар. Павел гледа с изненада баща си.

ПАВЕЛ

Какво е станало?

ВАСИЛ

Нищо. Ти се оказа прав, няма съобщение от отвъдното, оня е пълен измамник...

ПАВЕЛ

Напротив, има съобщение.

Васил поглежда учудено сина си. Павел избърсва ръка в панталона си, бърка в джоба си и изважда телефона на Любка. После включва високоговорителя и пуска гласовото съобщение от майка си.

ИВАНКА

„Любче, кажи на Васил да направи
дюлите на сладко, да не се развалят!“

Васил се заслушва в гласа, нещо в погледа му трепва.

ВАСИЛ

Я, пак.

Павел пуска отново съобщението. Васил се заслушва в гласа на жена си, погледът му преминава по дюлите, казана, огъня, в очите му се появяват сълзи. За да прикрие вълнението си, той влиза в къщата. След малко излиза с нож в ръката и сядат до Павел. Двамата мълчаливо режат дюлите, пълнят бурканите, посипват ги обилно със захар, сипват вода, затварят капачките и ги слагат в казана. В един момент Васил изтърсва.

ВАСИЛ

Аз убих майка ти.

Павел поглежда невярващо към баща си. Завинтва поредната капачка.

ВАСИЛ

Нали ти казах, че тя ми звънна от
болницата преди операцията.

Павел кима.

ВАСИЛ

Аз точно в този момент си търсех едно
много ценно длето. Попитах я къде е,
а тя ми се сопна – бил съм егоист,
занимавал съм я само с моите работи,
а тя искала да ми каже нещо важно.

Скарахме се и аз от яд си треснах телефона в земята. Затова после не можеха да се свържат с мен до вечерта да ми кажат, че е починала на операционната. Аз обаче те излъгах, че ми е паднала батерията и не съм могъл да си намеря зарядното.

Павел гледа баща си с умиление.

ПАВЕЛ

Татко, ти не си виновен, докторите я объркаха, не са й направили нужните изследвания, за да разберат, че има проблеми с черния дроб и организъмът й просто не е издържал упойката.

Васил обаче отчаяно поклаща глава.

ВАСИЛ

Не, аз я убих, изкрещях й нещо ужасно в слушалката.

ПАВЕЛ

Крясъците не убиват, татко.

ВАСИЛ

Казах й „да пукнеш дано!“

Васил не издържа и тихо се разхлипва.

ВАСИЛ

И то точно така стана... а уж влезе само за една дребна операция.

Павел успокоително слага ръка на рамото на баща си.

ПАВЕЛ

Татко, и преди сте се карали с мама, казвал си й много по-ужасни неща, но после винаги си й се извинявал и тя ти е прощавала. Няма защо, да...

Васил бутва ръката на сина си и разпалено го прекъсва.

ВАСИЛ

Да, ама сега няма как да ѝ се извиня, разбираш ли, край...

Васил се разхлипва още по-силно и започва да трие очите си.

ВАСИЛ

Тоя, пушек, мама му стара, все в мене...

Двамата пълнят бурканите в казана и го слагат върху огъня.

46. ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ВАСИЛ. УТРО.

Развиделява се. Васил и Павел са се стгушили един в друг на пейката наметнати с одеяло. Около тях са наредени множество буркани с вече сварено дюлево сладко. В казана къкри последната партида буркани със сладко. Около тях цари лека бъркотия – парчета и отризки от дюли, няколко неизползвани буркана, празни пакети от захар... Чува се проскърцването на портата. Васил отваря очи. В сумрака откъм портата се появява женска фигура. Васил се сепва.

ВАСИЛ

Валя?

Павел също се размърдва. И се облещва срещу женската фигура.

ЖЕНСКА ФИГУРА

Калина съм.

Калина /приятелката на Павел/ се приближава към двамата мъже. На проблясващата светлина от огъня сега вече можем да я видим по-добре. Тя е около 40-годишна жена с приятна външност. Под роклята ѝ се очертава добре оформен от бременността корем. Васил я гледа слисан, очевидно синът му е спестил тази важна подробност.

ВАСИЛ

Ама...

ПАВЕЛ /към Калина/

Какво правиш тука, как дойде?

Калина не обръща внимание на Павел и Васил, видяла е сладкото от дюли. Тя взима ножа от масата и сръчно отваря един от готовите буркани. Избутва Павел понавътре на пейката и сяда до него. Калина подпира буркана на корема си и започва лакомо да яде. На лицето ѝ се изписва съсредоточено задоволство.